

Sygn. akt III AUa 1403/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SSA Daria Stanek SSA Alicja Podlewska (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 r. w Gdańsku

sprawy T. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o umorzenie należności z likwidowanego funduszu alimentacyjnego

na skutek apelacji T. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 kwietnia 2015 r.,
sygn. akt VII U 422/15

oddala apelację.

SSA Alicja Podlewska SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek

Sygn. akt III AUa 1403/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 stycznia 2015 r. Prezes Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił wnioskodawcy T. Z. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 14.077,16 zł, w uzasadnieniu wskazując, iż nie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie umorzenia.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł ubezpieczony, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu odwołania skarżący podkreślił, że z uwagi na trudną sytuację materialną, wrodzone kalectwo oraz brak możliwości zatrudnienia nie jest w stanie spłacić ciężących na nim zobowiązań.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gdańsku – VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 r. oddalił odwołanie T. Z. (sygn. akt VII U 422/15).

Sąd Okręgowy orzekał w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

Ubezpieczony T. Z., urodzony w dniu (...), w dniu 7 listopada 2014 r. złożył w organie rentowym wniosek o umorzenie należności alimentacyjnych względem likwidowanego funduszu alimentacyjnego, które w ocenie wnioskodawcy powstały na skutek jego niezdarności życiowej oraz niespłacania w sposób regularny kwoty powstałego zadłużenia.

Na podstawie wyroku Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 25 września 1997 r., w sprawie sygn. akt II C 1967/97, skarżący został zobowiązany do świadczeń alimentacyjnych na rzecz B. Z. oraz P. Z.. W związku z niewywiązywaniem się przez wnioskodawcę z zasądanego obowiązku, świadczenia alimentacyjne były wypłacane na rzecz uprawnionych z funduszu alimentacyjnego do rąk wierzycielki E. Z.. W związku z powyższym ubezpieczony posiada zadłużenie w funduszu alimentacyjnym z tytułu nieuregulowanych alimentów za okres od stycznia 1998 r. do kwietnia 2004 r., które są egzekwowane na drodze postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez J. S. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...).

Ubezpieczony począwszy od 1996 r. pobiera świadczenie rentowe, którego wysokość od 1 marca 2012 r. wynosi 749,72 zł. Ze świadczenie rentowego są dokonywane skuteczne potrącenia komornicze przez komornika sądowego J. S.. Po dokonaniu potrąceń komorniczych do wypłaty skarżącemu pozostaje kwota 324,07 zł. Z kwoty wolnej od potrąceń skarżący opłaca (...).

Aktualnie wnioskodawca przebywa w Areszcie Śledczym w G. i nie pracuje zawodowo. Skarżący odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 27 lutego 2009 r., ostateczny termin końca kary przypada na dzień 20 lutego 2016 r.

Ubezpieczony nie posiada nieruchomości ani majątku ruchomego. Skarżący jest inwalidą od urodzenia - nie posiada lewej ręki, a w wieku 12 lat stracił lewe oko, posiada protezę lewej gałki ocznej. Od dnia 13 września 2000 r. skarżący jest członkiem Polskiego Związku Niewidomych.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych skarżącego oraz dokumentacji przedłożonej do akt sprawy, której prawdziwość oraz rzetelność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw by podważyć jej autentyczność z urzędu.

Sąd Okręgowy przytoczył, iż zgodnie z treścią art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (Dz.U.2013.1456), w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu.

Mając na uwadze powyższą treść przepisu, Sąd podkreślił, iż decyzja likwidatora w przedmiocie umorzenia lub rozłożenia na raty należności funduszu alimentacyjnego ma charakter uznaniowy, zatem Sąd w postępowaniu odwoławczym zobowiązany jest badać nie tylko legalność swobodnego uznania, która znajduje podstawy w art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, ale także jej celowościowy aspekt, mając na uwadze przesłanki określone w tej regulacji.

Zgodnie zatem z treścią art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, Sąd I instancji stwierdził, że umorzenie należności funduszu alimentacyjnego możliwe jest wyłącznie w szczególnie uzasadnionych wypadkach związanych sytuacją zdrowotną lub rodzinną danej osoby. Sąd podkreślił użyte przez ustawodawcę określenie „w szczególnie uzasadnionych przypadkach” które wskazuje, iż przepis ten - mając szczególne zastosowanie - nie może być interpretowany rozszerzająco. Koniecznym zatem jest zaistnienie nadzwyczajnej, odbiegającej w sposób jaskrawy od normalnej sytuacji, która może stanowić dopiero podstawę umorzenia zaległych należności alimentacyjnych. Chodzi przede wszystkim o zaistnienie trudnej sytuacji w wyniku wypadku losowego, niezależnego od wnioskodawcy, która w drastyczny i nagły sposób pogorszyła jego sytuację majątkową i zdrowotną, uniemożliwiając tym samym spłatę należności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd wskazał, iż w jego ocenie w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do umorzenia należności względem likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do stanu zdrowia ubezpieczonego, która była mocno akcentowana przez skarżącego w niniejszym postępowaniu, Sąd Okręgowy wskazał, że nie ulega wątpliwości, iż wnioskodawca od urodzenia jest inwalidą, co niewątpliwie realnie uniemożliwia mu podejmowanie pracy zawodowej.

Sąd podkreślił jednak, że skarżący pobiera comiesięczne świadczenie rentowe, które pełni funkcję zastępczą wobec zarobków. Stąd też należy przyjąć, że wnioskodawca w istocie posiada środki, które skutecznie umożliwiają egzekwowanie należności alimentacyjnych.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego, iż skoro ubezpieczony pobiera świadczenie w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy, uzasadnionym jest twierdzenie, że posiada środki na pokrycie zobowiązań względem likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego. Sąd zgodził się z ubezpieczonym, iż po dokonaniu potrąceń ze świadczenia rentowego (792,19 zł.) ubezpieczonemu pozostaje kwota niewiele ponad 324,07 zł, jednak podkreślił, że powyższe jest wynikiem wysokości niespłaconego zadłużenia alienacyjnego - bezsporny w niniejszej sprawie jest bowiem fakt, iż ubezpieczony nie wykonywał swoich zobowiązań wynikających z obowiązku alimentacyjnego wobec dzieci, tym samym świadomie doprowadził do powstania przedmiotowej zaległości, a zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, to na rodzicu przede wszystkim ciąży obowiązek alimentacyjny wobec dzieci, który zobowiązuje ich do łożenia na ich utrzymanie nawet przy bardzo zaniżonych dochodach. Wysokość zaś potrąceń jest odpowiednikiem obowiązujących przepisów ograniczających wysokość egzekwowanego świadczenia w stosunku do świadczeń pobieranych miesięcznie (art. 833 § 4 k.p.c.).

Nie uszło uwadze Sądu Okręgowego, że ubezpieczony aktualnie przebywa w Areszcie Śledczym w G.. Zważył jednak, że w związku z powyższym wnioskodawca nie jest zobligowany do pokrywania kosztów swojego utrzymania. Ponadto odbywanie kary pozbawienia wolności nie może być kwalifikowane jako zdarzenia nagłe, a nade wszystko niezależne od skarżącego - bowiem jest to sankcja za określone naruszenia prawa. Z uwagi na powyższe powoływanie się na fakt przebywania w więzieniu jako okoliczność ograniczającą wnioskodawcy możliwość zarobkowania oraz realizacji zobowiązań alimentacyjnych, która winna upoważniać do umorzenia należności względem funduszu nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd podkreślił, że zaległości, do spłaty których zobligowany jest ubezpieczony powstały na przestrzeni wielu lat jako efekt niewywiązywania się przez wnioskodawcę z obowiązku łożenia na dzieci, zatem nie są bezpośrednim następstwem przebywania ubezpieczonego w Areszcie Śledczym, bowiem skarżący nie wywiązywał się z obowiązku comiesięcznych świadczeń na długo przed rozpoczęciem odbywania kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zważył, iż w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione przesłanki wynikające z treści art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

Sąd I instancji oceniając sytuację rodzinną, majątkową i zdrowotną ubezpieczonego w kontekście danych zawartych we wniosku ubezpieczonego, jego oświadczeniu o stanie majątkowym i rodzinnym, podzielił stanowisko organu rentowego zawarte w treści zaskarżonej decyzji.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie cytowanych wyżej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Apelację od wyroku wywiódł ubezpieczony, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę. Wskazał, iż jako osoba niepełnosprawna nie jest w stanie spłacić zaległości alimentacyjnych, nadto że do powstania zadłużenia powstało z winy wierzyciela, który egzekwował spłacone alimenty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Nie zawiera bowiem zarzutów skutkujących koniecznością zmiany bądź uchylecia zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była możliwość umorzenia należności T. Z. względem zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego na podstawie art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

Na wstępie rozważań Sąd odwoławczy zwraca uwagę, że fundusz alimentacyjny powstał w celu zapewnienia środków utrzymania osobom uprawnionym do alimentów, które nie mogły wyegzekwować tych świadczeń od osoby zobowiązanej do łożenia na ich utrzymanie. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1974 r. o funduszu alimentacyjnym (t.j. Dz. U. z 1991 r. Nr 45, poz. 200 ze zm.) świadczenia z funduszu przysługiwały tylko tym osobom, na rzecz których alimenty zostały ustalone orzeczeniem sądu a egzekucja tych alimentów okazała się bezskuteczna całkowicie lub częściowo. Fundusz alimentacyjny uruchamiany był wówczas, gdy dłużnik alimentacyjny nie osiągał dochodów ani nie posiadał majątku, z którego mogłaby być prowadzona egzekucja alimentów. Przyznanie świadczeń z funduszu alimentacyjnego nie zwalniało dłużnika z jego zobowiązań. Zgodnie z art. 13 i 14 ustawy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych prowadził egzekucję przeciwko dłużnikowi aż do pełnego pokrycia należności tego funduszu.

Z dniem 1 maja 2004 r. - po wejściu w życie ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (obecnie t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992 ze zm.) - straciła moc ustawa z dnia 18 lipca 1974 r. o funduszu alimentacyjnym oraz zlikwidowany został fundusz alimentacyjny, a świadczenia z tego funduszu zostały zastąpione innego rodzaju świadczeniami. Likwidatorowi funduszu przypadło egzekwowanie zaległych należności,

przy czym art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych zezwolił likwidatorowi w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów na umorzenie należności likwidowanego funduszu z tytułu świadczeń wypłaconych z funduszu. Do skorzystania

z instytucji umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie jest konieczne równoczesne (kumulatywne) wystąpienie przesłanek przewidzianych w tym przepisie - zarówno w zakresie sytuacji zdrowotnej, jak i rodzinnej zobowiązanego dłużnika. Wystarczające jest istnienie którejkolwiek z tych okoliczności - albo szczególnej sytuacji zdrowotnej, albo szczególnej sytuacji rodzinnej osoby, przeciwko której prowadzona jest egzekucja alimentów.

Niewątpliwie spornym w niniejszej sprawie pozostawało, czy zachodzą przesłanki do umorzenia ubezpieczonemu należności wobec funduszu alimentacyjnego.

Kwestia ta – jak wskazywał już Sąd I instancji - jest regulowana przepisem art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 228, poz. 2255 ze zm.), zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych

z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której prowadzona jest egzekucja alimentów lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 r. w sprawie III ZP 2/01 (OSNP 2001/13/445) „swobodne” decyzje organu podlegają merytorycznej ocenie przez sąd ubezpieczeń. W takich sytuacjach sądy rozpatrując odwołania od decyzji odmawiających umorzenia nie tylko badają jej zgodność z prawem, ale oceniają także jej zgodność z własnym wyobrażeniem o tym, czy osoba ubiegająca się o umorzenie może z możliwości umorzenia skorzystać.

Podkreślić należy, iż zasadą jest egzekwowanie należności od dłużników alimentacyjnych, natomiast umorzenie należności może nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2006 r., II UK 77/06, OSNP 2007 nr 21-22, poz. 326).

Do przyjęcia, iż zachodzi „szczególnie uzasadniony przypadek” pozwalający na umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie wystarcza ustalenie, że zobowiązany aktualnie nie posiada środków utrzymania, ale konieczna jest także ocena, iż przy uwzględnieniu jego wieku, stanu rodzinnego, kwalifikacji zawodowych oraz rokowań zdrowotnych nie będzie on w stanie również w przyszłości spłacać tych należności bez narażania siebie i swojej rodziny na pozbawienie możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2007 r., III AUa 336/06, Biul. SAKa 2008/1/41).

Przesłanki do umorzenia należności na rzecz funduszu alimentacyjnego nie wyczerpuje sam fakt, iż zadłużenie jest większe niż możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego do alimentacji, co prowadzi do niemożliwości zaspokojenia podstawowych jego potrzeb bytowych. Brak stałych dochodów i związana z tym trudna sytuacja materialna jest bowiem okolicznością dotyczącą wszystkich dłużników alimentacyjnych, gdyż uruchomienie funduszu alimentacyjnego następowało tylko wówczas, gdy dłużnik nie miał majątku ani dochodów podlegających egzekucji.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 3 lutego 2010 r. (sygn. akt I UK 270/09, LEX nr 585729), „szczególnie uzasadnione przypadki” związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego to sytuacje nadzwyczajne (wyjątkowe) powstałe w wyniku wypadku losowego, a w każdym razie istniejące niezależnie od zobowiązanego, w następstwie których jego sytuacja ulegnie takiemu pogorszeniu, że nie jest on w stanie na bieżąco spłacać swoich należności, a nadto nie ma perspektywy poprawy i zmiany tej sytuacji.

Z materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony przez wiele lat nie realizował spoczywającego na nim obowiązku alimentacji. Precyzując ustalenia Sądu I instancji wskazać należy, iż z decyzji Zakładu z dnia 5 marca 2012r., dołączonej przez ubezpieczonego do wniosku o umorzenie należności, wynika, iż jest on uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczony nie wykazał, iż jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a zatem niezdolną do podjęcia jakiejkolwiek pracy (art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS). Istniejące ograniczenia zdrowotne nie wykluczają zatem całkowicie możliwości zarobkowania. Zarówno wiek ubezpieczonego (ur. (...)) – zaświadczenie k. 45 a.r.), jak i niepełnosprawność w stopniu lekkim od 1996r. (vide treść odwołania ubezpieczonego k. 3) nie oznaczają, że ubezpieczony nie może podjąć wykonywania prostych prac, choćby nawet w ograniczonym zakresie czasowym. Z dokumentacji medycznej ubezpieczonego (k. 30 a.r.) wynika, iż u ubezpieczonego występuje wrodzony brak dłoni i przedramienia ręki lewej, a w wieku 16 lat utracił oko lewe i jest zaprotezowany. Ponieważ ubezpieczony nabył prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, która uwarunkowana jest posiadaniem stażu ubezpieczeniowego, wnioskować należy, iż powyższe schorzenia nie wykluczyły podjęcia przez niego pracy zarobkowej.

W pozostałym zakresie, Sąd Apelacyjny akceptuje – jako prawidłowe - ustalenia faktyczne i prawne Sądu Okręgowego przyjmując je za własne co oznacza,

iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że w rozpoznawanej sprawie nie zaistniały okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

O ile nie budzi wątpliwości fakt, że przy uwzględnieniu stanu zdrowia i rokowań wnioskodawcy podjęcie w przyszłości pracy zarobkowej będzie znacznie utrudnione, to jednocześnie nie można tracić z pola widzenia okoliczności, iż T. Z. posiada jednak stały, choć niewielki, dochód z tytułu renty, a prowadzone przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne jest skuteczne. Nie można zatem przyjąć, aby wnioskodawca nie posiadał jakiegokolwiek możliwości spłaty zadłużenia względem Funduszu Alimentacyjnego.

Uwzględniając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny podkreśla również, że sam fakt przebywania w zakładzie karnym nie stanowi "szczególnie uzasadnionego przypadku", o którym mowa w art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r.

o świadczeniach rodzinnych przemawiającego za umorzeniem należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego. Okoliczność w postaci odbywania kary pozbawienia wolności, braku majątku i środków finansowych, niewykonywania żadnej odpłatnej pracy – przy czym znamienne jest, iż wnioskodawca nie zwracał się z prośbą o zatrudnienie (vide: zaświadczenie Zakładu Karnego G. P. z dnia 25.02.2016 r. – k. 106 a.s.). nie stanowią "szczególnie uzasadnionego przypadku", o którym mowa w art. 68 ust. 1 ustawy z 2003 r.

o świadczeniach rodzinnych (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 21 lutego 2008 roku, sygn. akt: III AUa 778/07, Biul. SAKa z 2008 r. nr 4 poz. 45; LEX nr 469977). Brak dochodu w takiej sytuacji jest bowiem następstwem przyczyn leżących po stronie dłużnika i przez niego zawinionych, jest mianowicie skutkiem popełnienia przez niego przestępstwa. Tego rodzaju postępowanie nie może zaś być premiowane zwolnieniem z długu wobec funduszu alimentacyjnego (por. wyrok SN z dnia 6 marca 2007 r., I UK 289/06, LEX nr 936838).

Sąd odwoławczy podziela również argumentację Sądu I instancji, iż konieczność spłaty zadłużenia w funduszu alimentacyjnym jest konsekwencją wieloletniego niewywiązywania się przez wnioskodawcę z obowiązku alimentacyjnego względem swoich dzieci. Z przepisu art. 133 § 1 k.r.o. wynika zaś, że rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Obowiązek alimentacyjny mieści się w katalogu obowiązków troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka nałożonych na rodziców w art. 96 k.r.o. Trudna sytuacja materialna i życiowa rodziców nie zwalnia ich od obowiązku świadczenia na potrzeby dzieci. Rodzice obowiązani są dzielić się z dziećmi nawet bardzo szczupłymi dochodami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2000 r., I CKN 1538/99, niepublikowany).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny – podobnie jak Sąd I instancji - stoi na stanowisku, że instytucja umorzenia należności wobec funduszu alimentacyjnego ma charakter wyjątkowy i może być stosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Sąd, po przeanalizowaniu akt sprawy, doszedł do przekonania, iż w stosunku do wnioskodawcy niewątpliwie brak jest podstaw do umorzenia zaległości, albowiem w sprawie nie występuje szczególnie uzasadniony przypadek, określony w art. 68 ust. 1 powołanej ustawy o świadczeniach rodzinnych. Oceny tej nie jest w stanie podważyć wywiedziona przez wnioskodawcę apelacja stanowiąca jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu, nie opartą z resztą na żadnych konkretnych zarzutach.

Ocena prawidłowości prowadzonej egzekucji świadczeń alimentacyjnych, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności odmowy umorzenia zadłużenia ubezpieczonego wobec funduszu alimentacyjnego w świetle art. 68 ust 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych.

W tym stanie rzeczy, uznając apelację T. Z. za nieuzasadnioną, Sąd Apelacyjny oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.

SSA Alicja Podlewska SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek